

ACHT PRINSESSEN EN EEN TOVERSPIEGEL

NATASHA FARRANT

Geïllustreerd door

LYDIA CORRY

Vertaald door

SELMA SOESTER

Oorspronkelijke titel *Eight Princesses and a Magic Mirror*
Oorspronkelijk uitgegeven door Zephyr, an imprint of Head of Zeus Ltd, 2019
© Natasha Farrant, 2019
© Illustraties Lydia Corry, 2019
© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2022
© Vertaling uit het Engels: Selma Soester, 2022
Ontwerp omslag en binnenwerk: Jessie Price
Ontwerp omslag en binnenwerk Nederlandse uitgave: Marleen Daamen

ISBN 978 90 488 6511 6
ISBN 978 90 488 6512 3 (e-book)
NUR 277

www.natashafarrant.com
www.lydiacorry.com
www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Acht

prinsessen

en een

tover-

spiegel

NATASHA FARRANT
geïllustreerd door LYDIA CORRY

moon

Voor mijn prinsessen

- NF

*Voor Sylvie,
met heel mijn hart*

- LC

INHOUD

$$\omega \quad \mathbf{1} \quad \omega$$

DE TOVENARES EN DE TOVERSPIEGEL

7

DE PRINSES EN DE RIDDERS

31

DE WOESTIJNPRINSES

53

DE PRINSES VAN VOLMAAKTE LIEFLIJKHEID

79

DE PRINSES VAN DE HOGE ZEEËN

105

DE PRINSES EN DE KROKODIL

129

DE VERHALENPRINSES

157

DE VERBANNEN PRINSESSEN

185

PRINSES IN DE TOREN

213

DE TOVERSPIEGEL EN DE TOVENARES

DE TOVENARES EN DE TOVERSPIEGEL

Er waren eens, in een land hier ver vandaan, een koning en een koningin die een machtige tovenares vroegen of zij de peetmoeder van hun pasgeboren dochtertje wilde zijn. De tovenares zei dat ze dat heel graag wilde, en ze beloofde haar peetdochter te zullen helpen om een voorbeeldige prinses te worden.

Maar later, toen ze op het punt stond om naar bed te gaan, vroeg de tovenares zich af waar ze aan was begonnen.

‘Een voorbeeldige prinses,’ zei ze peinzend. ‘Wat betekent dat eigenlijk precies?’

‘Dat betekent,’ zei een dienstmeid die een borstel door de verwarde haren van de tovenares trok snibbig, ‘dat ze mooi moet zijn.’

‘En netjes,’ gromde een andere dienstmeid terwijl ze de kleren opraapte die de tovenares op de grond had laten vallen.

‘Hmm.’

De tovenares sprong in bed en kwam boven op de kat terecht, die siste dat voorbeeldige prinsessen – in tegenstelling tot tovenaressen – altijd lief voor dieren waren.

Mooi, netjes en lief voor dieren.

Het was niet genoeg.

Nu hing er in de bibliotheek van de tovenares, tussen twee boekenkasten in, een spiegel die van de grond tot aan het plafond reikte, met een bewerkte gouden rand, die beweerde dat hij het antwoord op elke vraag in alle werelden wist. De tovenares vroeg de spiegel niet vaak om raad, want hij was knorrig en vond zichzelf heel wat, maar ze bedacht dat hij haar nu misschien wel zou kunnen helpen. Ze wierp haar deken van zich af en liep de gang door naar de bibliotheek.

‘Wat maakt een prinses voorbeeldig?’ vroeg ze.

De spiegel zei niets. De tovenares zuchtte.

‘Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, slimste en beste spiegel van alle spiegels, wat maakt een prinses voorbeeldig?’

Maar de spiegel zweeg nog steeds.

‘Wat nú weer?’ riep de tovenares uit. ‘Ik vroeg het toch netjes, of niet soms?’

‘Het is geen makkelijke vraag,’ zei de spiegel.

‘Maar jij zou alles moeten weten!’

‘Schone vingernagels,’ zei de spiegel. ‘En goed kunnen leren.’

De tovenares kreunde.

‘En goede manieren,’ voegde de spiegel eraan toe.

De tovenares ging terug naar bed.

Die nacht lag de tovenares te woelen en te draaien in bed. Vlak voordat de zon opkwam viel ze in slaap en ze werd pas rond etenstijd wakker, maar mét een plan.

‘Wat wij moeten doen,’ zei ze tegen de spiegel, ‘is andere prinsessen bestuderen. Heel veel andere prinsessen.’

‘Je kunt er een leven lang over doen om antwoord op zo’n vraag te vinden,’ zei hij tegen haar. ‘Je hebt één maand totdat je petekind haar naam krijgt en je hebt het ontzettend druk. Té druk als je het mij zou vragen, wat je helaas nooit doet. Je zult gewoon voor dat kind moeten doen wat binnen je vermogen ligt.’

‘O, dat ben ik zeker van plan.’

De tovenares stak haar handen uit, alsof ze de spiegel ertussen probeerde te vangen.

‘Wat doe je?’ vroeg hij.

De tovenares glimlachte.

Het gebeurde razendsnel. Het ene moment hing de grote oude spiegel nog op zijn vertrouwde plekje in het betoverde paleis. Het volgende moment begon de lucht te trillen en – pfff! – de bibliotheek was verdwenen en vervangen door een bos. De spiegel was gekrompen tot een handspiegeltje, zo’n spiegeltje dat mensen weleens in hun zak of in hun tas hebben. Hij was nog steeds van goud en bewerkt, maar... nou ja... hij was klein.

‘Wat heb je gedaan?’ riep hij uit.

‘Sst,’ fluisterde de tovenares. ‘Er komt een prinses aan.’

‘Maak me weer **groot!**’

Maar de tovenares hing het spiegeltje met een scharlakenrood lint aan een boomtak.

‘Wees mijn ogen en oren in het universum,’ fluisterde ze. ‘Bestudeer iedereen die je tegenkomt.’

DE
PRINSES
EN DE
RIDDEERS

Met bonzend hart reed prinses Héloïse in haar eentje door het donkere bos, op zoek naar een heks die haar arme, zieke zusje Emmeline zou kunnen redden. Hier klopt niets van, dacht ze bij zichzelf. Het stikte in haar vaders kasteel van de potige ridders met net zulke potige paarden. Ridders die tot aan de tanden toe bewapend waren met zwaarden en pijl en bogen, en die stuk voor stuk goede speurders waren. Héloïse kon heel goed leren, maar ze was klein en ongewapend, ze had totaal geen richtingsgevoel en reed op een dikke pony die Sneeuwvlok heette.

Maar toch reed ze hier.

Op een zoektocht.

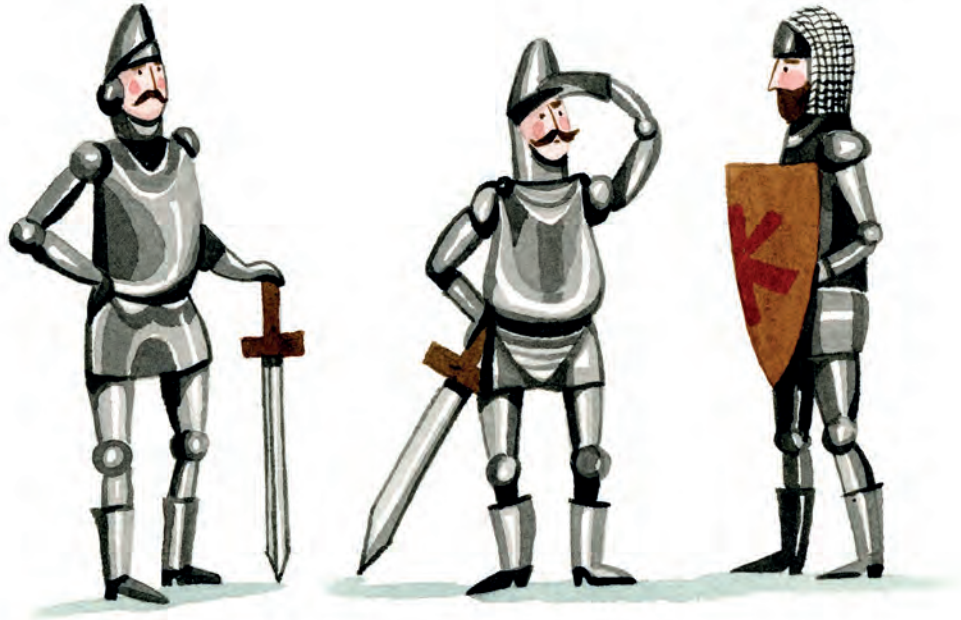
Niet dat het haar echt verbaasde. Héloïse had geen hoge dunk van de ridders, die allemaal met Emmeline wilden trouwen en zich altijd uitsloofden door met elkaar te vechten

en wedstrijdje te houden, en sinds kort door bomen om te hakken in het dichte, donkere bos, om er grote kastelen mee te bouwen. Het bos groeide sneller terug dan ze het konden omhakken, en voor elke boom die ze neerhaalden kwamen er tien in de plaats, maar ze waren te stom om ermee op te houden of te beseffen dat Emmeline niets om kastelen gaf. De enige dingen die Emmeline belangrijk vond waren poëzie en eeuwige liefde. Maar toen de kasteeldokter verkondigde dat hij de arme Emmeline niet kon redden en Héloïse heel verstandig voorstelde dat een van hen erop uit zou gaan om de heks te vinden die diep in het donkere bos woonde, waren de ridders opeens niet zo stoer meer en gingen ze er als de bliksem vandoor.

‘Maar de heks is een begaafde genezeres!’ riep Héloïse uit.

‘Ze verandert mensen in pompoenen!’ zei een van de ridders.

‘Padden!’ verkondigde een tweede.

‘Ze sluit mensen op in kooien en mest ze vet om ze op te eten!’ fluisterde een derde.

‘We zouden haar toch nooit kunnen vinden,’ beweerde een vierde. ‘Zo werkt dat bij heksen. Ze halen trucjes uit met het bos tot je bent verdwaald, en dan vinden zij jóú.’

‘Volgens mij zijn jullie geen van allen sterk óf dapper,’ mopperde Héloïse.

Ze trok haar cape aan, verwisselde haar fluwelen muiltjes voor laarzen en bond een touwtje om haar bril zodat hij niet van haar neus kon vallen, waarna ze wegdraafde op Sneeuwvlok.

Ze besepte al snel dat de vierde ridder gelijk had gehad: de heks haalde trucjes uit met het bos.

Héloïse was vertrokken op een breed, recht pad. Maar toen ze omkeek om te zien hoe ver ze al was gekomen, was het pad verdwenen en vervangen door een dikke, dichte rij bomen. Ze keek vóór zich. Daar strekte het pad zich nog steeds voor haar uit. Ze spoorde Sneeuwvlok aan en keek over haar schouder.

En weer was het pad verdwenen.

De bomen bogen zich naar haar toe, met uitgestoken takken, als de hand van een skelet.

Héloïses hart ging als een razende tekeer.

Pompoenen...

Padden...

Kooien, vetmesten en opeten...
Misschien zouden de bomen
haar doorlaten als ze omkeerde en
er in volle galop doorheen probeerde
te rijden.

Ze schopte Sneeuwvlok in zijn zij en wipte
op en neer in het zadel tot haar bril langs haar neus naar
beneden gleed.

‘Vort!’

Maar Sneeuwvlok wilde niet luisteren en de bomen kro-
pen steeds dichterbij... Héloïse zuchtte.

‘Je hebt gelijk. We moeten verder, voor Emmy.’

Ze duwde haar bril langs haar neus omhoog en reed
dieper en dieper het steeds donkerder wordende bos in, met
de bomen voortdurend op haar hielen, tot het pad plotseling
ophield.

Ze stond op een open plek vol zonlicht en fluitende vo-
gels. In het midden, omringd door een keurig kruidentuintje,
stond een huisje met ramen die werden omlijst
door roze rozen. Bij het tuinhek stond
een piepklein oud vrouwtje met
een raaf op haar schouder en een
jong vosje aan haar voeten.

Zo te zien was ze met een betovering bezig.
Héloïse had de heks gevonden.

Héloïse wist niet precies wat ze van een heks had verwacht,
maar dit in elk geval niet.

‘Nee maar, het is een jonkie, net als jij,’ kirde de heks
tegen het vosje. ‘En ik verwachtte nog wel zo’n irritante
bomenkappende ridder.’

Héloïse liet zich van Sneeuwvlöks rug glijden en maakte
een onhandig kniebuiginkje.

‘Alstublieft, mevrouw... Ik ben prinses Héloïse en ik ben
hier om te vragen of u zo vriendelijk zou willen zijn...’

Haar stem sloeg over en haastig maakte ze haar verhaal af.

‘Alstublieft, mijn zus is ziek en de dokter zegt dat ze doodgaat, en mijn vader de koning weet niet dat ik hier ben, maar ik weet zeker dat hij net zoveel goud zal betalen als u vraagt, en de ridders wilden niet helpen, ook al beweren ze dat ze van haar houden, maar kunt u dat misschien wel?’

De ogen van de heks waren snel en slim. ‘Ik wil je vaders goud niet. Ik wil een ander soort beloning en ik voel aan mijn botten dat ik die van jou wil krijgen. Beloof je me te zullen betalen, om je zus te redden?’

Pompoenen! dacht Héloïse. Padden! Kooien en trucjes! En nu botten!

Maar Emmeline...

‘Dat beloof ik.’

‘Laten we dan gaan.’

De heks klapte twee keer in haar handen en er verscheen een nieuw pad. Ze klapte nog een keer en daar stond opeens een bruine merrie.

Samen verlieten ze de open plek, de heks op de merrie, met de raaf vliegend boven haar hoofd en het vosje rennend achter haar aan. Héloïse volgde haar op Sneeuwvlok. Een paar meter verderop zagen ze iets met een scharlakenrood

lint aan een boomtak hangen.

‘Een spiegel!’ riep Héloïse uit. ‘Wat doet die hier?’

Ze stak haar hand ernaar uit, maar de heks was sneller.

‘Interessant,’ zei de heks en ze liet de spiegel in een van de vele zakken van haar mantel glijden.

De heks hield de hele weg naar het kasteel geen tel haar mond. Héloïses hoofd duizelde. De heks wist zoveel! Ze wees paddenstoelen aan waarvan het kleinste hapje je kon doden, en planten die elke wond konden genezen, motten die op boomschors leken en vogels die op motten leken, ranken die in één nacht groeiden en bomen die eeuwenoud waren. Héloïse had het gevoel dat ze nog nooit eerder goed naar de wereld had gekeken en nu zag ze dat het bos een soort prachtige, levende bibliotheek was.

Héloïse was dól op bibliotheken.

Na een tijdje te hebben gereden, stopten ze bij een paar pas omgehakte bomen. Héloïse hapte naar adem. Het bos leek wel een kerkhof. Er lagen wel vijftig gevelde bomen, allemaal stokoud.

De heks en haar merrie waren net zo stil als de omgevallen boomstammen. Ze verroerden geen van beiden een vin. Alleen de mantel van de heks bewoog en fladderde om haar heen met het geluid van ritselende blaadjes.

Uiteindelijk slaakte ze een sidderende zucht.

‘Kom mee,’ zei ze. ‘Je zus wacht.’

Héloïse keek over haar schouder toen ze wegreden. Op de plek waar de oude bomen waren gevallen schoot al een bosje jonge bomen uit de grond omhoog. Ze wierp een blik op de heks.

Ze leek kleiner – haar rug meer gebogen.

‘Het is vermoeiend werk,’ zei de heks, die haar gedachten blijkbaar had gelezen.

Héloïse bedacht opeens dat ze de heks misschien in gevaar bracht door haar naar Emmeline toe te brengen.

‘Er zijn ridders,’ zei ze, ‘in het kasteel. Ze hebben een ontzettende hekel aan u. Ik ben bang dat ze u willen doden.’

En ze had gelijk. Toen ze de Grote Zaal betraden stonden de ridders als één man op, met hun handen op hun zwaarden. Maar voordat ze een stap in de richting van de heks konden zetten, steeg er uit het niets een wolk van zaadjes en paardenbloempluisjes op die recht in hun ogen blies.

‘Hekserij!’ brulden de verblinde ridders. ‘Dood haar!’

‘Voer haar aan de ratten!’

‘Hang haar aan haar enkels op!’

Maar tegen de tijd dat ze weer iets zagen, waren Héloïse en de heks verdwenen.

In Emmelines kamer stookte de heks het vuur hoog op en kookte water in een ketel. Ze voegde er kruiden aan toe die ze uit de diepe zakken van haar mantel haalde en maakte een geneeskrachtig drankje.

Emmeline dronk het tot de laatste druppel op en viel toen achterover tegen haar kussen, wit als ochtendsneeuw.

‘Ze is dood!’ jammer-

de de dienstmeid die het vuur brandend hield.

Ze is dood! Ze is dood! Ze is dood! De kreet echode door de Grote Zaal en het kasteel beefde onder de stampende laarzen van de ridders die de trap op stormden.

‘Geef ons de heks!’

Met hun zwaarden in de aanslag smeten ze de deur van Emmelines kamer open...

Héloïse hapte naar adem toen er een heg van meidoorn verrees die hen de weg versperde. Ze keek angstig naar de heks.

‘O, heks!’ fluisterde ze. ‘Hebt u mijn zus gedood?’

‘Rustig maar, prinses, en schenk geen aandacht aan dat tuig. Kijk liever naar je zus.’

Héloïse gehoorzaamde. Verbeeldde ze het zich of zag ze een roze bos op Emmelines wangen terugkeren?

Haar hart danste.

‘Ze slaapt!’ schreeuwde ze door de meidoornheg heen. ‘Ga weg!’

Bij het horen van Héloïses opgeluchte kreten liepen de ridders de trap weer af.

Drie dagen en drie nachten zat Héloïse aan het bed van haar zus en bestookte de heks met vragen. Wat zat er in het drankje dat ze Emmy had gegeven? Wat zou ze aan de dienstmeid van de prinsessen geven voor haar hoofdpijn? Of hun vader voor zijn pijnlijke gewrichten?

‘Vlier en duizendblad,’ mompelde de heks. ‘Valeriaan en

rode framboos, moederkruid en wilgenbast, weidesaffraan en heide...'

'Wat zou u doen wanneer een ridder gewond raakt bij een gevecht?'

'Hem daar achterlaten om te sterven waarschijnlijk,' kakelde de heks en Héloïse aaide het jonge vosje om haar grijns te verbergen.

'Zou u een drankje voor eeuwige liefde kunnen maken?' vroeg ze. 'Dat zou Emmy graag willen wanneer ze wakker wordt. Het is het enige waar ze aan denkt.'

'Eeuwige liefde!' De heks drukte haar vinger-
toppen tegen elkaar. 'Dat is een stuk lastiger... Voor eeuwige liefde heb je de enkele sterbloem met puntjes van puur goud nodig die op de top van de hoogste berg van de Oostelijke Bergrug groeit, en een schub van de smaragdgroene vuurdraak die hem bewaakt...'

Héloïses ogen werden zo groot als schoteltjes.
'Bestaan draken écht?'

De heks lachte.

Héloïse bloosde.

'Kijk maar niet zo beschaamd en ontgoocheld, prinses. Je bent niet de eerste die het vraagt en ook niet de laatste. Ik zeg niet dat draken niet bestaan, maar er bestaat geen bloem met puur

gouden puntjes. En ook al bestond die wel, liefde is niet iets wat je kunt drinken. Liefde is moed en goedheid en nog een heleboel andere dingen... zoals voor je zus door een betoverd bos rijden en bij haar blijven zitten tot ze beter is. Daar hoefde je geen bloem voor te plukken, of wel soms?’

Héloïse voelde zich iets beter. ‘Kan ik het leren?’ vroeg ze. ‘Alles over planten en geneeskracht? Zou ik het ook kunnen, of moet je daar magisch voor zijn?’

‘Je bezit toch hersenen en moed? Waarom zou je het niet leren wanneer dit allemaal voorbij is?’

‘U bedoelt wanneer Emmy weer beter is?’

‘Dat ook,’ zei de heks.

De heks, in het kasteel! De ridders konden hun geluk niet op. Je zou denken dat ze dankbaar zouden zijn dat Emmy weer beter was, maar dat waren ze niet. De heks en Héloïse hadden aangetoond hoe laf ze waren en dat was onvergeeflijk. En er was nog iets...

De manier waarop die zaadjes en pluisjes in hun ogen waren geblazen...

De manier waarop die meidoornheg was verschenen...

‘Zij is degene die de bouw van onze kastelen dwarsboomt,’ beseftte een van de minder domme ridders. ‘Ik durf te wedden dat ze ook prinses Emmeline heeft vergiftigd. Met een toverspreuk! Om daarna hierheen te komen om haar te redden en indruk op de koning te maken!’
‘Dood haar!’

‘Wreek onze eer!’

‘Red onze kastelen!’

De koning zou het natuurlijk niet leuk vinden, want hij dacht dat de heks Emmeline had gered. Nou, dat was dan jammer.

De heks, in het kasteel!

Op de ochtend van de vierde dag werd Emmeline wakker en vroeg ze om ontbijt. De heks zwaaide met haar hand en de heg verdween. Héloïse rende naar de keuken. Toen ze terugkeerde trof ze de kamer van haar zus in rep en roer aan, vol ridders die schreeuwden, Emmeline die hilde en de koning die door het vertrek ijsbeerde. Te midden van dat alles stond de heks, doodstil, in haar reismantel gewikkeld, precies zoals Héloïse haar die eerste keer had gezien. En toen

de koning toegaf en de ridders met de heks tussen hen in de kamer uit marcheerden, scheen het Héloïse toe dat ze net zo moeiteloos door het kasteel schreed als ze door het bos had gereden, met

de raaf op haar schouder en het jonge vosje
bij haar voeten, en haar mantel die ritselde als
bladeren.

Ze brachten haar naar beneden, naar de diepste cel in de
vochtige, smerige kerker.

‘Laat haar daar maar eens proberen uit te komen!’ riepen
ze toen ze de ijzeren deur met de stalen punten vergrendelden.

In de Grote Zaal smeekte Héloïse om de vrijlating van
de heks. De ridders beschuldigden haar van vergiftiging en
verraad.

‘Dood de heks!’

‘Laat haar leven!’

‘Ze heeft de prinses vergiftigd!’

‘Ze heeft Emmy’s leven gered!’

Zo bleven ze schreeuwen, en net toen het leek alsof ze
nooit meer zouden ophouden...

KRAK!

Er schoot een reusachtige
eikenboom door de vloer
omhoog en...

BOEM!

De gebrandschilderde ramen
boven de trap versplinterden toen
klimop door de ruiten barstte.

Een wachter rende naar binnen
en schreeuwde: ‘De heks is ontsnapt!’

Wilgenwortels sprongen tussen de plavuizen omhoog.

‘Wat gebeurt er?’ jammerde de koning.

‘Het is de heks!’ riepen de ridders. ‘Ze zal uw kasteel vernietigen, sire, net zoals ze dat met onze kastelen heeft gedaan!’

En toen viel er een doodse stilte, want te midden van alle commotie rende de jonge vos de zaal in en vloog de raaf naar binnen met iets glanzends in hun bek en snavel, wat ze als geschenken voor Héloïses voeten lieten vallen.

Van het vosje ontving ze de spiegel die de heks van de tak had geplukt.

Van de raaf een gouden munt.

‘Wat gebeurt er?’ riepen de ridders uit terwijl de klimop rond de pilaren in de Grote Zaal kronkelde.

‘Héloïse, wat is dit?’ stamelde de koning toen het vuur op het rooster doofde en uitbarstte in een wolk van roze rozen.

Héloïse raapte de munt op en legde hem op haar handpalm. ‘De heks wil haar beloning,’ zei ze. Ze raapte de spiegel op. Ze zei niet: ‘En ik ben degene die moet betalen’, maar liep langzaam de trap op naar haar eigen kamer terwijl tapijten van viooltjes onder haar voeten ontsproten. Ze deed de deur dicht en ging met de vos en de raaf op het bankje bij het raam zitten. Ze stak de gouden munt in haar zak en keek in de spiegel. Een kleine, bleke prinses keek terug, met een touwtje aan een bril geknoopt die scheef op haar neus stond, en vermoeide ogen van het lange waken bij het ziekbed van haar zus.

‘Ik begrijp het niet,’ zei ze tegen de raaf en de vos.

Ze liet de spiegel naast zich op het bankje vallen. Wilde aardbeien verspreidden zich eromheen. Ze keek er geërgerd naar. Ze hoorde voetstappen, Emmy’s deur die openging en de stem van haar zus die riep dat er házelaars in haar kamer groeiden.

De vos duwde de spiegel met zijn neus naar haar toe. Ze pakte hem weer op. Wat zag ze niet?

Daar was ze, klein en... Héloïse keek wat beter. Dat was zij in de spiegel, maar op een of andere manier léék ze niet klein. Ze hief haar kin. Wat had de heks ook alweer tegen haar gezegd? *Je hebt toch hersenen en moed?* Ze zette haar bril recht en hief haar kin nog wat hoger – ze wás moedig geweest, en ze wist dat ze slim was...

De vos kefte. Ze keek naar hem. Hij stak zijn snuit uit naar de aardbeien. De raaf hield haar kop schuin.

‘Ik begrijp het niet,’ zei Héloïse.

Tussen de aardbeien verscheen een enkele sterbloem met in goud gedoopte puntjes en verdween toen weer.

‘O!’ zei Héloïse ademloos. ‘O!’ De raaf pikte in haar oor. De vos likte haar kin.

Héloïse sprong op van het bankje en rende naar de kamer van haar zus.

‘Ik heb een opdracht voor jullie!’ kondigde de koning aan. ‘Met als beloning de hand van de schone Emmeline!’

Op de top van de hoogste berg van de Oostelijke Bergrug, bewaakt door de smaragdgroene vuurdraak, groeit een enkele sterbloem, met puntjes van puur goud. Degene die me deze bloem en een schub van de rug van de draak brengt, wint de eeuwige liefde van mijn dochter en mag met haar trouwen, en zal na mijn dood koning worden!’

Tegen de tijd dat de zon onderging waren alle ridders verdwenen. En natuurlijk vond niemand de sterbloem, aangezien die niet bestond. Ze schaamden zich zo dat ze nooit meer terugkeerden. Ook de heks liet zich nooit meer zien, hoewel het bos nog steeds twee keer zo snel terugkwam wanneer iemand het probeerde om te hakken, dus Héloïse nam aan dat ze nog steeds in haar huisje woonde en haar taak verrichtte.

De koning en zijn familie repareerden de gebroken ruiten van hun kasteel en bouwden de muren opnieuw op, maar aan de eikenboom in de Grote Zaal konden ze weinig doen, en evenmin aan de bloemen, de wilgenbomen en de hazelaars. Dus lieten ze die staan, en al snel werd het kasteel beroemd als het enige kasteel in de wereld met een bos binnen én buiten.

Emmeline trouwde met een dichter die haar zijn eeuwige liefde verklaarde. De koning ging tuinieren als hobby. En wat Héloïse betrof, die studeerde hard en werd een bijzonder goede genezeres, net zoals de heks had voorspeld, en mensen kwamen van heinde en verre om van haar te leren.

Vele jaren later, toen
Héloïse besepte dat ze de
volgende winter niet zou
halen, schonk ze haar
dierbare medicijnkist aan haar
lievelingsstudent. En toen de
geliefde genezeres er niet meer
was en er vele tranen waren
vergoten, vond de student op de
bodem van de kist, zorgvuldig in
zijde verpakt, een gouden spiegel
aan een scharlakenrood lint...

